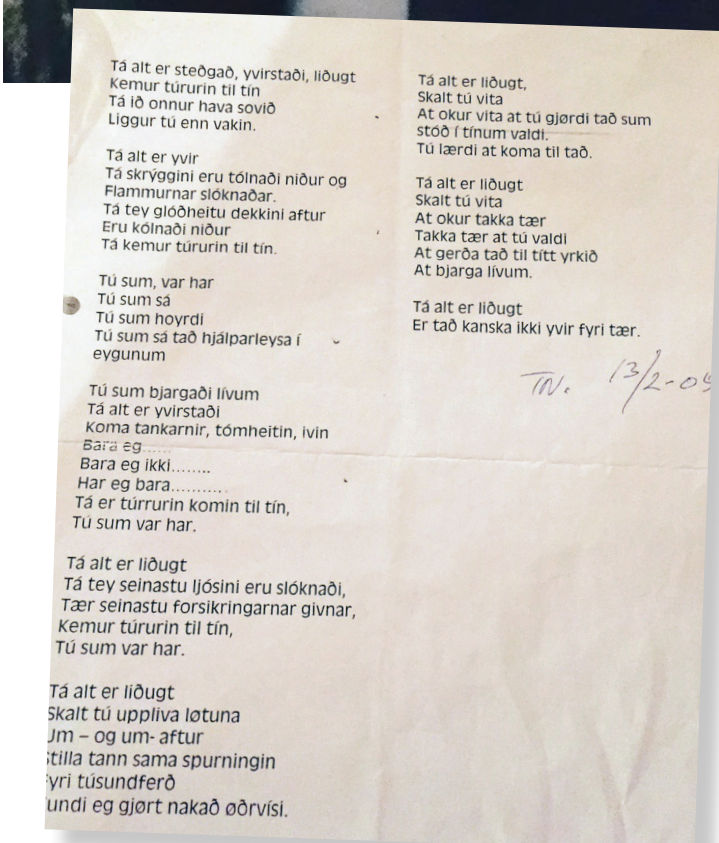

»“Teldan er eitt tað ringasta eg veit. Tá eg fyrst seti meg við telduna, so blívi eg sitandi, eins og øll onnur. Men tað stressar meg øgiligt, so eg royni at halda meg burtur”«

ringasta eg veit. Tá eg fyrst seti meg við telduna, so blívi eg sitandi, eins og øll onnur. Men tað stressar meg øgiligt, so eg royni at halda meg burtur, sigur Tróndur.

Onkuntið er tað hart. Tað viðurkennir Tróndur. Hart, at lívið skal leggjast so nágreiniliga til rættis, og

hart, at einki rúm er fyri spontaniteti. Men tað er eisini hart av øðrum orsøkin.

Kenslurnar taka yvir

Fyri ein mann sum Trónd Nolsø eru kenslur ikki akkurat tað, sum hann tímir allarbest at tosa um. Men hann

má viðurkenna, at kenslurnar mangan hava verið í klemmu seinastu 15 árin. Serstakliga er tankagongdin broytt.

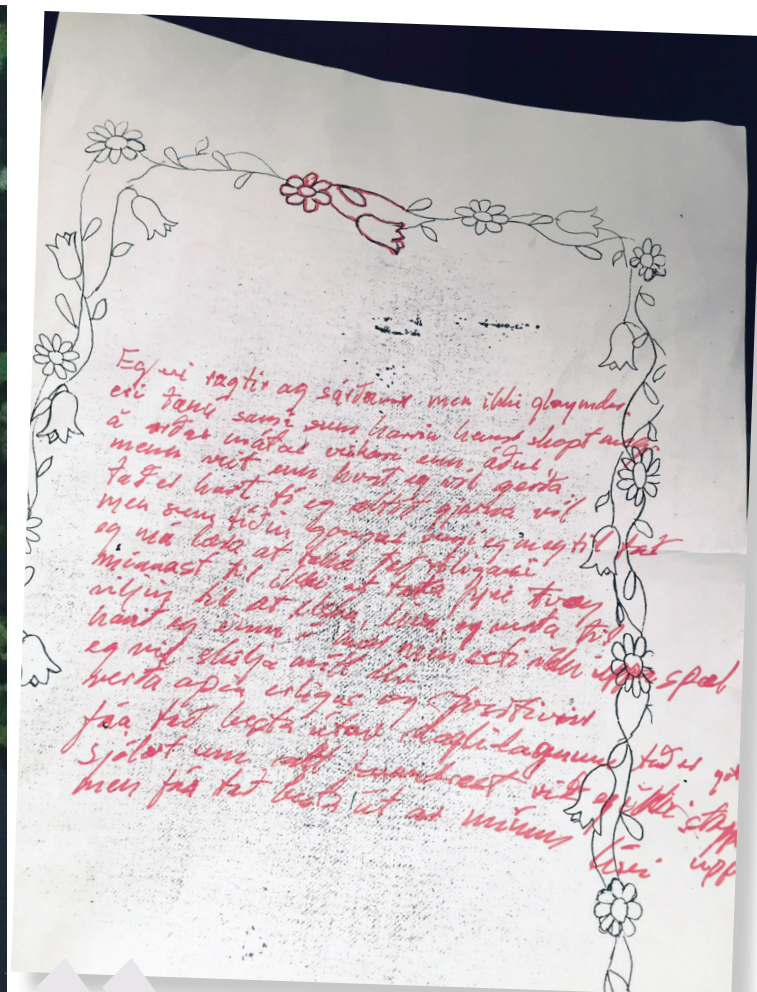
– Eg eru blivin bleytar og sartari. Eg toli minni av, og eri farin at hugsa heilt øðrvísi. Í veruleikanum toli eg illa mótgang, sigur Tróndur.

Neilig tíðindi ávirka Trónd. Og tí ger hann tað hann kann fyri at halda seg frá tí.

– Eg vil hava tað stuttligt. Tað er tað einasta, sum hefur týðning. Eg físki, dansi og iðkið ítrótt tá eg kann,

»“Eg eru blivin bleytar og sartari. Eg toli minni av, og eri farin at hugsa heilt øðrvísi. Í veruleikanum toli eg illa mótgang”“

“Eg vil hava tað stuttligt. Tað er tað einasta, sum hefur týðning. Eg físki, dansi og iðkið ítrótt tá eg kann”“

greiður hann frá. Og so ger hann nógv fyri at vitja góðar vinir, tá ið tíðin loyvir tí.

– Eg vildi ynskt samfelagið var eitt sindur øðrvísi. Fólk hava ikki tíð at liva í dag, tí tey eru sosial á internetinum og hava so nógv um oyruni. Eg vildi ynskt tað vóru fleiri fólk, sum eg kundi vitjað, sigur Tróndur.

Og júst handan kenslan - einsemi – er tann kenslan, sum hefur størstu ávirkanina á Trónd.

– Eg kenni meg einsamallan, og eg havi ov fá fólk rundanum meg. Eg havi sjálvandi nógv vinfólk og familju, men nógv orka ikki at vera sosial, sigur Tróndur.

Og onkuntið hefur Tróndur tørv á at tosa, men tað er ikki altíð bara sum at siga tað.

– Eg havi nakrar góðar vinir at tosa við, men tað er eingin, sum setur seg niður at tosa við meg, sum hefur somu sjúku sum eg, sigur Tróndur.

“Hendan morgunin ringdi eg til ein mann í Runavík, sum hefur fing-

ið staðfest parkinsonsjúkuna nýliga. Hann var so øgiliga glaður fyri prátið”, greiður Tróndur frá.

Hann kennir á egnan kropp hvussu tað er, tá ið tú situr einsamallur við einari sjúku og einum lívi, sum tey fæstu kunnu seta seg inni. Og tí ger hann sjálvur nógv burturúr at tosa við aðrar parkinsonssjúklingar.

– Eg koyrði sjúkrabil, livdi sunt og iðkaði nógvan ítrótt. Eg hvørki drakk ella roykti. Og kortini varð eg raktur av hesum. Tað er trupult at góðtaka, men tú venur teg við alt, sigur Tróndur, nú samrøðan er at enda komin. Fyri hann hefur tað týðning at hjálpa øðrum við parkinsonssjúkuni. Mangir froyingar hava sjúkuna, men tíverri er ov lítið samband millum sjúklingarnar, heldur Tróndur. Parkinsonsfelagið er tó eitt sterkt felag, sum ger stóran mun í lívinum hjá parkinsonsjúklingum, og tað er tí, at Tróndur leygarkvøldið skipar fyri tiltaki til frama fyri felagnum.

Elis, Tróndur & Jens Lisberg við bólki

Leygarkvøldið klokkan 23.00 verður Dansifrøi karmur um eitt country tiltak, og allar inntøkurnar frá tiltakinum fara til Parkinsonsfelagið. Jens Lisberg spælir til dans saman við bólki sínum, og Elis Poulsen og Tróndur Nolsø leggja plátur á.